

FOTO'S OM IN TE VERDWALEN

Hij noemt zijn foto's 'een venster naar de wereld'. En door ze extreem groot af te drukken maakt hij het de toeschouwers makkelijker om die wereld in te stappen. "Als ze er vlak voor staan, zien ze alle details, gaan ze erin op." Interview met Christian Voigt.

TEKST BART-JAN BROUWER

BEELD CHRISTIAN VOIGT, COURTESY WANROOIJ GALLERY

PORTRET JOHN VAN HELVERT

“De foto's zijn niet opgepoetst om extra mooi over te komen. Ze zijn puur. Mijn serie over het straatleven in Hanoi, bijvoorbeeld, laat het echte leven zien. Die puurheid trekt toeschouwers aan, en als ze er dan vlak voor staan, zien ze alle details, gaan ze erin op”

Christian Voigt © John van Helvert

Philae Temple, Egypt © Christian Voigt, courtesy Wanrooij Gallery

Niet alleen zijn ambities zijn groot, zijn foto's zijn dat ook. De werken die hij maakt, van landschappen, steden en iconische plekken zoals de Klaagmuur in Jeruzalem en Central Park in Manhattan, meten soms 1,80 bij 3,50 meter. Je krijgt ze je huis nauwelijks in! En dan de scherpte, de helderheid. Hoe krijgt hij het voor elkaar? Christian Voigt – geboren in München, woonachtig in Hamburg en Saint-Tropez – licht een tipje van de sluier op. “Ik houd van grote foto's omdat die het de toeschouwer makkelijker maken om in de afgebeelde wereld te stappen. Om grote afdrucken te kunnen realiseren, moet ik meerdere foto's maken en als een puzzel in elkaar schuiven. Want één enkele foto kan natuurlijk nooit tot zulke proporties worden opgeblazen zonder kwaliteitsverlies.” Dat elke vierkante centimeter van de print het perfecte contrast heeft, bereikt hij eveneens door het maken van meerdere foto's. “Soms wel tientallen, met steeds een andere belichtingswaarde, zodat het van de hoogste lichten tot de diepste schaduwen ideaal belicht wordt.” Door opnames te combineren ontstaat een technisch uitmuntende afdruk.

Woestijnzand

Zijn stijl heeft hij ontwikkeld door te doen, door technieken uit te proberen. Maar Voigt benadrukt dat de foto in de camera wordt gemaakt en niet in de computer. “Natuurlijk moet ik de computer wel gebruiken, want ik fotografeer digitaal. Ik ga mee met de mogelijkheden die de techniek mij biedt. Maar de foto's zijn gemaakt op locatie met mijn Hasselblad, een lang en gecompliceerd proces.” Het kostte hem bijvoorbeeld uren om de Tempel van Philae in het Egyptische Aswan in alle belichtingswaarden vast te leggen. “Ik had een vrij lange belichtingstijd nodig om alle details te vangen, want het was vrij donker. Via mijn lens dring ik, via alle opengeslagen deuren, tot diep in de tempel door, helemaal tot in de heilige kamer waar vroeger alleen de farao mocht komen. De man die je op de foto ziet, stapte pas in de laatste vijf minuten in beeld. Hij was geïnteresseerd in wat ik deed. Het grappige is: hij geeft de foto iets menselijks, maakt hem af.” Als je lang naar de foto kijkt, voel je het woestijnzand bij wijze van spreken onder je voeten. Niet voor niets noemt Voigt zijn foto's ‘vensters naar de wereld’. Zoals je het op de foto ziet, zo zou je het ook in het echt zien. “Ze zijn niet opgepoetst om extra mooi over te komen. Ze zijn puur. Mijn serie over het straatleven in Hanoi, bijvoorbeeld, laat het echte leven zien. Die puurheid trekt toeschouwers aan, en als ze er dan vlak voor staan, zien ze alle details, gaan ze erin op. Het grootste compliment dat ik kan krijgen is als iemand er vijf minuten naar kijkt. Misschien is dat mijn stijl wel: foto's waar je in verdwaalt.”

Vintage verzameling

Voigt stamt uit een familie van uitgevers en fotografen. “Mijn grootmoeder en grootvader fotografeerden sinds de eerste camera op de markt kwam. Ik groeide op met fotografie, er waren altijd camera's om me heen.” Toen zijn grootouders overleden waren, stuitte hij op een kleine schat: 250.000 nega-

tieven en prints. Het kostte hem vijftien jaar om alles te scannen en rangschikken. “Maar nu heb ik dan ook een geordende vintage verzameling van foto's van mijn familie, die teruggaan tot het begin van de vorige eeuw. Portretten, reisfoto's, prenten die hun tijd in beeld brengen. Het kijken naar hun werk gaf mij het idee dat ik fotografie in mijn bloed moest hebben.” Voigt maakt geen foto's met het uitgangspunt dat anderen ze mooi moeten vinden. “Ik ben geen commerciële fotograaf. Als ik iets zie dat mij raakt, dan neem ik daar een foto van. Ik sta er nooit bij stil of het anderen ook raakt.” Van een reis kom hij terug met wel vijfduizend foto's. Daarvan maakt hij een eerste selectie van honderd. Daarvan blijven er twintig over. En aan tien daarvan begint hij te werken. “Daar gaat ontzettend veel tijd in zitten. Van die tien kies ik er zes uit die ik goed genoeg vind om op mijn website te plaatsen. Daaruit selecteer ik er twee voor een tentoonstelling. Moet je wel zorgen dat je op de juiste expositie komt. Dat is nog een hele klus: de marketing. Daarvoor heb je een goeie galerie nodig. Die heb ik gevonden in Wanrooij Gallery in Amsterdam. En met wat geluk wordt een van die twee foto's die daar komt te hangen een succes.”

No sky is the limit

Een daverend succes werd *Hall of Fame*, een foto van de Erezaal in het Rijksmuseum. Voigt had al ervaring met het fotograferen van soortgelijke locaties, zoals The Morgan Library in New York. Nadat galerist Martijn Wanrooij zich een half jaar had ingespannen om dit unieke project te realiseren, kreeg Christian Voigt eindelijk de kans de Erezaal te fotograferen. Maar dat moest wel in de avonden. “Wanneer je helemaal alleen voor *De Nachtwacht* staat, met niets dan stilte om je heen, dan voelt het net als een film. Die stilte en imposante rijkdom die het museum uitstraalt, heb ik geprobeerd vast te leggen.” Hij reist van de ene naar de andere uitdaging. Van de stilte in het Rijksmuseum naar de zinderende woestijn in de Emiraten naar de rijstvelden op Bali. Voor een van zijn recente projecten legde hij de lat, letterlijk en figuurlijk, extreem hoog: Mount Everest. *No sky is the limit!* “Mijn doel was om gedurende de piektijd van het klimmen de foto te maken van Everest Base Camp, met de moeder aller bergen op de achtergrond.” De foto toont niet alleen het basiskamp en de bedrijvigheid, het is een panoramafoto van ongekende kwa-

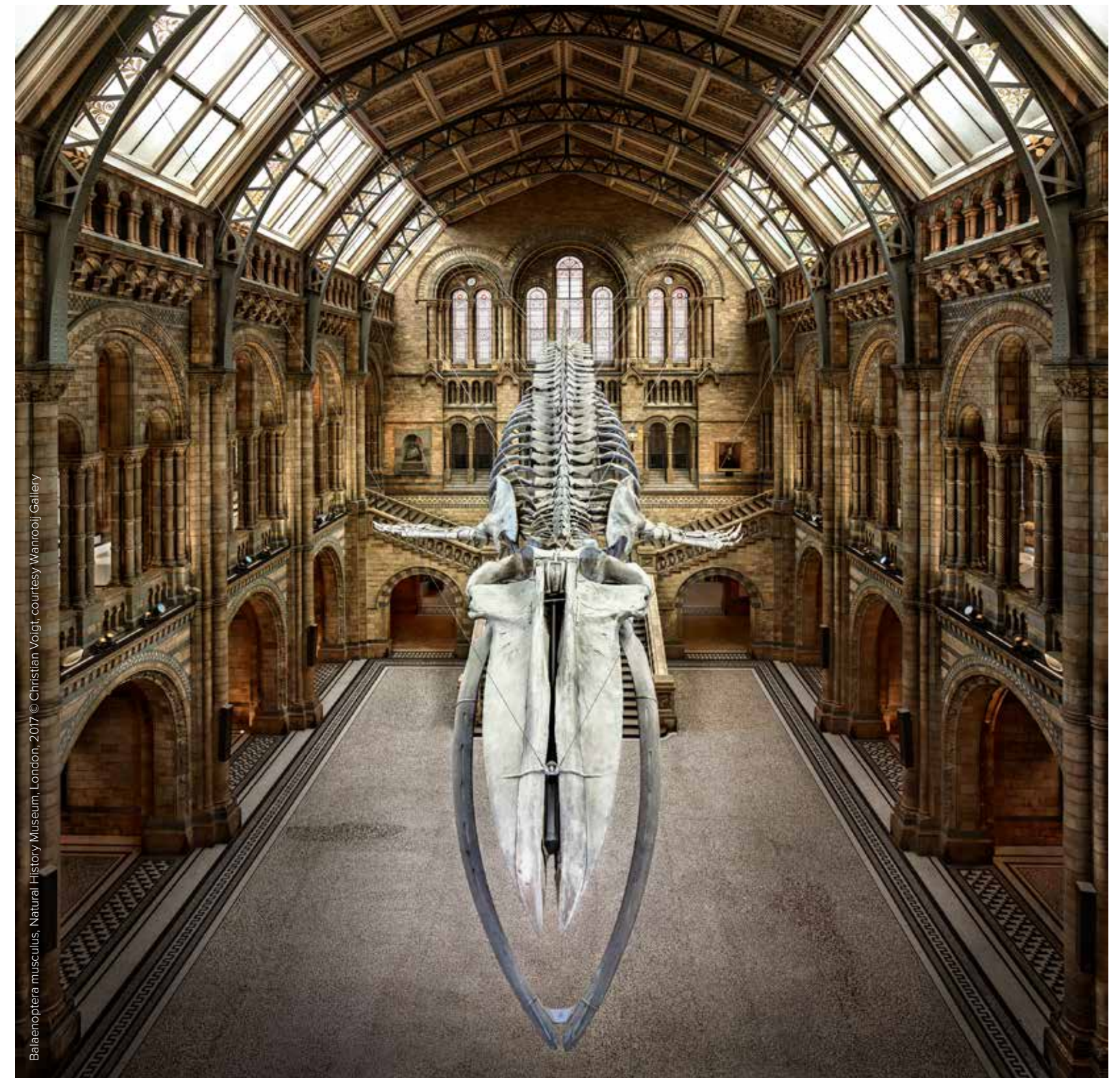

The Morgan Library III, New York, 2015 © Christian Voigt, courtesy Wanrooij Gallery

“Alles gaat in slow motion op die hoogte – het opstellen van de technische camera, het statief... Het kostte mij zo'n drie uur om de foto te maken. Ondertussen was het bitterkoud en de lucht was zo droog dat je nauwelijks kon praten”

liteit. “Je ziet hoe overdonderend de natuur is en hoe klein de mens. De tenten lijken op M&M's die op de grond liggen.” Voigt had zich voorbereid door twee weken hoogtraining te doen in het oud-koninkrijkje Mustang. Omdat hij niet wist hoe lang hij bij het Base Camp zou blijven, verbleven hij en zijn team in het vroegere herdersplaatsje Lukla, het startpunt voor de beklimming van Mount Everest. Per helikopter werd hij op en neer gevlogen. De eerste dagen ging hij onverrichterzake weer naar beneden: de Everest was in wolken gehuld. “Het is een kwestie van geduld hebben. Pas na vijf dagen brak de zon door en hadden we het geluk dat die uren achtereen bleef schijnen. Want alles gaat in slow motion op die hoogte – het opstellen van de technische camera, het statief... Het kostte mij zo'n drie uur om de foto te maken. Ondertussen was het bitterkoud en de lucht was zo droog dat je nauwelijks kon praten. Voor mij was dit het meest extreme project tot dusver.”

Balaenoptera musculus, Natural History Museum, London, 2017 © Christian Voigt, courtesy Wanrooij Gallery

De wereld van Tolkien

Zijn nieuwste werk, in het voorjaar van 2019 uitgebracht, is *Evolution*, een serie over prehistorische skeletten. Knokige gestalten tegen een diepzwarte achtergrond, die zo uit de wereld van Tolkien lijken te komen. Driedimensionaal, groot, alsof ze tot leven zijn gekomen. Iets heel anders dan zijn werk tot nu toe. “Toen ik in juni 2017 terugkwam uit de Himalaya, had ik echt zoiets van: Wat nu? Wat kan hier nog overheen? Ik besloot om eens iets anders te proberen. Het idee van *Evolution* kwam in me op toen ik het gigantische geraamte van een blauwe vinvis fotografeerde dat aan het plafond van de Hintze Hall in het Natural History Museum in Londen hangt. Het fascineerde mij dat de botten van de walvis helemaal niet zo veel afwijken van die van de mens. Na tweehonderd miljoen jaar evolutie lijken we nog heel

veel op elkaar.” De naam van de serie lijkt een dubbele betekenis te hebben, want het is ook een evolutie van het werk van Christian Voigt. “Je zou kunnen zeggen dat ik mijn wijde perspectief heb vervangen door een standpunt dichtbij, maar wel met behoud van dezelfde technische manier van fotograferen. Het vormde inderdaad een ‘evolutie’ voor mij, die deuren naar nieuwe horizons in mijn mind opent. Of ik doorga op het ingeslagen pad? Dat weet ik niet. De serie is klaar, en dat betekent altijd weer een nieuw begin. Het is alsof ik het eindpunt van een reis hebt bereikt. Geen idee waar de volgende reis naartoe gaat.” ☺

CHRISTIAN VOIGT EXPOSEERT ZIJN NIEUWSTE SERIE *EVOLUTION* VAN 6 JUNI TOT 6 JULI BIJ WANROOIJ GALLERY, KNSM-LAAN 301, 1019 LE AMSTERDAM